

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1267/2021
23.12.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић, Светлане Томић Јокић, Дубравке Дамјановић и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Давида Павловића и др., због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Давида Павловића, адвоката Стефана Ђорде, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Панчеву К 42/20 од 26.05.2021. године и Апелационог суда у Београду Кж1 660/21 од 09.09.2021. године, у седници већа одржаној дана 23.12.2021. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Давида Павловића, адвоката Стефана Ђорде, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Панчеву К 42/20 од 26.05.2021. године и Апелационог суда у Београду Кж1 660/21 од 09.09.2021. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Панчеву К 42/20 од 26.05.2021. године, између осталог, окривљени Давид Павловић оглашен је кривим због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика па је осуђен на казну затвора у трајању од 3 (три) године.

На основу члана 246. став 7. Кривичног законика одлучено је да се од окривљеног Давида Павловића одузме 3,84 грама опојне дроге амфетамин и 2,09 грама опојне дроге марихуана.

На основу одредбе члана 151. став 1. ЗКП, између осталог је одлучено да се окривљеном Давиду Павловићу врате предмети, ближе наведени у изреци пресуде, који су привремено одузети.

Истом пресудом, поред осталих, окривљени је, сходно члану 264. ЗКП, обавезан да плати трошкове кривичног поступка Вишем јавном тужилаштву у Панчеву на име трошкова насталих у истрази, у износу од 186.806,00 динара, а Вишем суду у Панчеву на име паушала износ од 10.000,00 динара и на име трошкова вештачења износ од 9.000,00 динара, све у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 660/21 од 09.09.2021. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Давида Павловића и првостепена пресуда потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног Давида Павловића, адвокат Стефан Ђорда, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и донесе одлуку у поступку по редовном правном леку или да исте укине и предмет врати нижестепеном суду на поновно одлучивање и наложи да се поступак одржи пред потпуно измењеним већем или да побијане пресуде преиначи и окривљеног осуди због кривичног дела 247. став 1. Кривичног законика и окривљеном одмери казну, узимајући у обзир све олакшавајуће околности на страни окривљеног и одреди да се извршење правноснажне пресуде одложи до доношења одлука по захтеву.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Давида Павловића, је неоснован.

Бранилац окривљеног Давида Павловића у поднетом захтеву не одређује ни једну повреду закона, у смислу члана 458. став 4. ЗКП, због које је дозвољено подношење захтева за заштиту законитости, већ се позива на одредбу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, која је општег карактера и само оквирно прописује разлоге за подношење захтева за заштиту законитости. Међутим, из навода поднетог захтева произилази да се истим указује да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, јер су исте засноване на доказу на коме се према одредбама ЗКП не могу заснивати, означавајући при томе као незаконит доказ потврду о привремено одузетим предметима од окривљеног Давида Павловића, ПС Вршац Кпп 83/19 од 27.09.2019. године. Према наводима браниоца, доказна радња привремено одузимање предмета је незаконита јер су полицијски службеници пропустили да окривљеног Давида Павловића упознају са правом на браниоца, обзиром да је био лишен слободе у статусу доведеног лица, због чега предметна потврда и докази који су из ње проистекли, нису могли бити прихваћени као законити докази, на којима се заснива

осуђујућа пресуда. Ово стога што, како то истиче бранилац, ужи контекст права на одбрану подразумева права окривљеног да ангажује браниоца, који је, када се има у виду конкретна ситуација могао евентуално да стави примедбу у вези предузимања доказне радње и посаветује окривљеног, који је био у статусу доведеног лица, да не потпише предметну потврду.

По налажењу Врховног касационог суда, неосновано бранилац окривљеног у захтеву указује да потврда о привремено одузетим предметима од 27.09.2019. године и сви докази који су проистекли из те потврде, представљају незаконите доказе односно доказе на којима се одлука не може заснивати.

Из списка предмета се утврђује да окривљени Давид Павловић у тренутку потписивања потврде, није био осумњичено лице и према њему су предузимане радње на основу члана 147. ЗКП и овлашћења полиције из члана 286. став 1. и 2. ЗКП и спроведен поступак привременог одузимања предмета сходно члану 150. ЗКП, након чега је окривљеном издат примерак потврде о одузетим предметима, који је оверен и потписан у својству грађанина, без оспоравања садржине и без изношења примедби.

Исте наводе, садржане у захтеву за заштиту законитости, бранилац окривљеног истицао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и за прихватање као правилног правног становишта првостепеног суда – да је предметна потврда о привремено одузетим предметима прибављена у законито спроведеном поступку и сачињена у складу са законом и на истој се може заснивати пресуда, те да околност да је иста сачињена без присуства браниоца није од утицаја на њену законитост, како је то шире образложено на страни 3. у првом и другом ставу и на страни 4. у првом ставу образложења другостепене пресуде, те изнете разлоге у свему прихвата Врховни касациони суд и на исте упућује, сходно одредби члана 491. став 2. ЗКП.

Самим тим, Врховни касациони суд налази, да правноснажним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, на коју се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног неосновано указује.

Бранилац у захтеву указује на погрешну примену одредбе члана 246. Кривичног законика, што би представљало повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, због које је подношење овог ванредног правног лека дозвољено окривљеном и његовом браниоцу. Међутим, ову повреду на коју се поднетим захтевом, без нумеричког означавања само указује, бранилац образлаже препричавањем појединих делова правноснажних пресуда и законских одредби, као и наводима који представљају битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП истицањем да су из образложења побијаних пресуда изостали разлози који оправдавају став да нема места примени члана 247. Кривичног законика. Како ове повреде закона, у смислу члана 485. став 4. ЗКП, не представљају дозвољене разлоге за подношење захтева окривљеном преко браниоца, то се овај суд у оцену и разматрање ових навода није упуштао. Поред тога, на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, бранилац указује и наводима захтева којима истиче да су разлози пресуде који се односе на трајање

прикупљања обавештења од грађана и полицијско задржавање, неправилни и нетачни, због чега се Врховни касациони суд ни у њихову оцену није упуштао.

Осталим наводима захтева, оспоравају се чињенична утврђења у правноснажним одлукама, посебно у погледу повреде права на одбрану и постојања директног умишљаја, као и закључка суда да се у конкретном случају не ради о „малој количини дроге“. Наиме, бранилац оспорава да је окривљени, дрогу која је код њега пронађена, држао ради продаје, и томе у прилог истиче околност да код окривљеног није пронађена вагица, нити било који други предмет који би поткрепио закључак суда да је дрогу држао ради продаје, те надаље полемише са изведеним доказима, обављеним вештачењем и исказом саокривљеног АА дајући сопствену анализу доказа и износећи своју верзију догађаја и чињеничне закључке који су у супротности са чињеничним стањем утврђеним правноснажним пресудама у току редовног поступка. Како изнети наводи, по оцени Врховног касационог суда, представљају повреду члана 440. ЗКП, која у смислу члана 485. став 4. ЗКП, не представља законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца, то се Врховни касациони суд у разматрање и оцену ових навода није упуштао.

Врховни касациони суд је приликом доношења одлуке имао у виду пресуду овог суда Кзз 95/2017 од 08.02.2019. године, на коју се у поднетом захтеву позива бранилац окривљеног, али је нашао да наведена пресуда није од утиција на доношење другачије одлуке, обзиром да се не односи на исту кривичноправну ситуацију.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Биљана Синановић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић